

Arrest

nr. 290 409 van 16 juni 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 november 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 januari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. SAMPERMANS en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 oktober 2021 dient verzoeker een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Op 21 november 2022 wordt dit verzoek onontvankelijk verklaard. Deze beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten zijn de bestreden beslissingen.

Eerste bestreden beslissing:

"Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.10.2021 werd ingediend door :

*E. I., S. (...)
nationaliteit: Marokko
geboren te Tanger op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2013 ononderbroken te verblijven. Betrokkene legt verschillende getuigenverklaringen voor die pretenderen betrokkene sedert 2013 te kennen tonen nog niet aan dat hij gedurende al die tijd in België heeft verbleven. Verder legt hij attest aanwezigheid voor van 25.09.2018 tot 28.06.2016 (Le Piment), een attest d.d. 2015/2016, studentenkaart 2016/2017, attest S.O.S. La Bouee d.d. 10.02.2016, lijnabonnement en bewijs betalingen MIVB. Verder haalt betrokkene aan dat hij reeds in 2016 al een aanvraag 9bis heeft ingediend. Legt een schijven van de advocaat N. F. A. (...) voor. Doch uit het administratief dossier blijkt niet dat er eerder al een aanvraag 9bis werd ingediend (geen attest van inontvangstname gemeente of adrescontrole). Enkel het schijven van de advocaat dat er een aanvraag werd ingediend kan niet aanschouwd worden als een aanvraag. Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene pas op 24.02.2020 een eerste aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in, op basis van artikel 19ter. Deze aanvraag werd geweigerd op 07.08.2020, aan hem betekend op 23.09.2020. Op 06.11.2020 diende hij een 2de aanvraag 19ter in, ook deze werd geweigerd op 13.04.2021, hem betekend op 09.08.2021. Op 03.09.2021 ging betrokkene tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, deze werd verworpen op 08.03.2021. Op 14.04.2022 diende betrokkene een 3de aanvraag 19ter in. Het louter langdurig verblijf in een land toont niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland.

Het feit dat zijn moeder (Belgische nationaliteit) en zijn broer legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer een definitieve breuk zou kunnen teweegbrengen met al de banden die hij hier aan het opbouwen is en al heeft opgebouwd en dat dit al de inspanningen die hij zich al getroost zou hebben om zich in onze maatschappij te integreren teniet zou doen. Verder haalt hij ook aan in een zwart gat te vallen omdat hij hier alles zal moeten achterlaten. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een

vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert bovendien niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat hij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze zijn integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2013 in België zou verblijven, dat hij aldus meer dan 9 jaar in België zou wonen, dat hij geïntegreerd zou zijn, dat hij een sterk netwerk van vrienden en kennissen zou uitgebouwd hebben, dat hij reeds deel zou uitmaken van de samenleving, dat hij omschreven zou worden als een open man die hard werkt en vrijwilligerswerk heeft gedaan, hij zowel een passieve als actieve kennis heeft van de Nederlandse taal, legt verschillende getuigenverklaringen voor, bewijzen taallessen, legt Mobib en lijnabnemen voor, een werkbeploofte, bewijs van tewerkstelling) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Tweede bestreden beslissing:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer

Naam, voornaam: E. I., S. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Tanger

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er ziec naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind: geen melding van minderjarig kinderen in het dossier.

Het gezins- en familieleven: betrokkene legt bewijzen voor dat zijn moeder is broer hier in België verblijven, doch dit verhindert betrokkene niet te reizen. Echter toont betrokkene niet aan dat hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren.

De gezondheidstoestand: betrokkene legt geen recente medische attesten voor waaruit zou blijken dat hij niet in staat is te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die Problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan tegen de beslissing waarbij de aanvraag 9bis onontvankelijk wordt verklaard:

"Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de aanvraag van verzoeker op 21.11.2022 onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat verzoeker zijn aanvraag in België heeft ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden.

Dat er in het geval van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die hem verhinderen om naar Marokko terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat verzoeker reeds sedert enige tijd in België verblijft en hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat dit element niet in overweging genomen kan worden, daar de beoordeling hiervan dient te gebeuren in de gegrondheidsfase.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoeker alhier zijn centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat hij zijn leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar hij geen enkele actuele band mee heeft. Verzoeker heeft in Marokko niet alleen zijn huisvesting achtergelaten, hij heeft bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land dat hij enige tijd geleden verliet. Verzoeker heeft geen enkele binding meer met zijn land van herkomst. Verwerende partij kan er ook niet zomaar vanuit gaan dat indien er kennissen zouden zijn dat er heel die periode op gerekend kan worden.

Dat er dan ook moeilijk van verzoeker verwacht kan worden dat hij het leven dat hij hier sedert enige tijd heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar zijn land van herkomst terug te keren. Het feit dat verzoeker zijn centrum van belangen dat hij hier sedert enige tijd heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd zou moeten verlaten, zonder de garantie dat hij in zijn land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag via de geijkte weg te doen. Dat de Raad van State trouwens eerder stelde dat het aan de Belgische Staat toekwam om overeenkomstig zijn verplichting tot motivering, de redenen aan te duiden waarom de door verzoeker ingeroepen elementen van integratie, niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België. (R.v.St. nr. 131.652, 24 mei 2004, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128, 221). Dat er aldus in hoofde van verzoeker zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die zijn toelaten om de aanvraag in België te doen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval. 'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519) Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43) Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, kan worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De gemachtigde beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf werd onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland kon indienen, niet werden aanvaard of bewezen werden geacht.

Verzoeker voert vooreerst een theoretisch betoog met betrekking tot het begrip buitengewone omstandigheden. Vervolgens zet hij een aantal feitelijkheden uiteen met betrekking tot zijn verblijf in België en stelt hij dat hij een nieuw leven heeft opgebouwd. Volgens hem gaat de gemachtigde er “op deze manier” aan voorbij dat dit feit eveneens inhoudt dat hij hier zijn centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat hij zijn leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar hij niet in zijn levensonderhoud kan voorzien.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd :

“Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2013 ononderbroken te verblijven. Betrokkene legt verschillende getuigenverklaringen voor die pretenderen betrokkene sedert 2013 te kennen tonen nog niet aan dat hij gedurende al die tijd in België heeft verbleven. Verder legt hij attest aanwezigheid voor van 25.09.2018 tot 28.06.2016 (Le Piment), een attest d.d. 2015/2016, studentenkaart 2016/2017, attest S.O.S. La Bouee d.d. 10.02.2016, lijnabonnement en bewijs betalingen MIVB. Verder haalt betrokkene aan dat hij reeds in 2016 al een aanvraag 9bis heeft ingediend. Legt een schijven van de advocaat N. F. A. (...) voor. Doch uit het administratief dossier blijkt niet dat er eerder al een aanvraag 9bis werd ingediend (geen attest van inontvangstname gemeente of adrescontrole). Enkel het schijven van de advocaat dat er een aanvraag werd ingediend kan niet aanschouwd worden als een aanvraag. Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene pas op 24.02.2020 een eerste aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in, op basis van artikel 19ter.

Deze aanvraag werd geweigerd op 07.08.2020, aan hem betekend op 23.09.2020. Op 06.11.2020 diende hij een 2de aanvraag 19ter in, ook deze werd geweigerd op 13.04.2021, hem betekend op 09.08.2021. Op 03.09.2021 ging betrokkene tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, deze werd verworpen op 08.03.2021. Op 14.04.2022 diende betrokkene een 3de aanvraag 19ter in. Het louter langdurig verblijf in een land toont niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het feit dat zijn moeder (Belgische nationaliteit) en zijn broer legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden

dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer een definitieve breuk zou kunnen teweegbrengen met al de banden die hij hier aan het opbouwen is en al heeft opgebouwd en dat dit al de inspanningen die hij zich al getroost zou hebben om zich in onze maatschappij te integreren teniet zou doen. Verder haalt hij ook aan in een zwart gat te vallen omdat hij hier alles zal moeten achterlaten. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert bovendien niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat hij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze zijn integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2013 in België zou verblijven, dat hij aldus meer dan 9 jaar in België zou wonen, dat hij geïntegreerd zou zijn, dat hij een sterk netwerk van vrienden en kennissen zou uitgebouwd hebben, dat hij reeds deel zou uitmaken van de samenleving, dat hij omschreven zou worden als een open man die hard werkt en vrijwilligerswerk heeft gedaan, hij zowel een passieve als actieve kennis heeft van de Nederlandse taal, legt verschillende getuigenverklaringen voor, bewijzen taallessen, legt Mobib en lijnabnemen voor, een werkbeplooi, bewijs van tewerkstelling) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde een onderzoek heeft gevoerd naar alle aangevoerde elementen.

Verzoeker beoogt een feitelijke beoordeling van zijn aanvraag door de Raad. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde, toont niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen. Verzoeker geeft in wezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de elementen die door de gemachtigde werd gemaakt. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen en na te gaan of het bestuur in deze niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In dit geval toont verzoeker met zijn kritiek niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat uit de voorgelegde elementen geen buitengewone omstandigheid kan worden afgeleid. Verzoeker maakt de schending van de motiveringsplicht niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan tegen het bevel om het grondgebied te verlaten:

"Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel"

Dat verzoeker niet een onontvankelijke beslissing ontvangt, maar bovendien ook een bevel om het grondgebied te verlaten. Dat het echter niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om verzoeker na een verblijf van enige tijd, nu te bevelen om het grondgebied onmiddellijk te verlaten. Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met dit element op geen enkele manier rekening houdt, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken tekort schiet aan zijn zorgvuldigheidsplicht. Dat de

bestreden beslissing dan ook genomen werd met schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.2.2. De tweede bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde motiveert dat verzoeker *“in het Rijk (verblijft) zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”*

Verzoeker betwist deze vaststelling niet. Bovendien laat verzoeker het motief met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ongemoeid:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen: Het hoger belang van het kind: geen melding van minderjarig kinderen in het dossier. Het gezins- en familieleven: betrokkene legt bewijzen voor dat zijn moeder is broer hier in België verblijven, doch dit verhindert betrokkene niet te reizen. Echter toont betrokkene niet aan dat hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. De gezondheidstoestand: betrokkene legt geen recente medische attesten voor waaruit zou blijken dat hij niet in staat is te reizen. Derhalve zijn er geen elementen die Problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Het tweede middel is ongegrond

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC